אך השניים החתחנו למרות הכל —

ועכשיו הם פוחדים מפני המשפחה

ב יום **השלישי** הדודה היתה במיקלחת, והבת שלהם שכחה לסגור את הדלת. אני ראיתי שהדלת לא נעולה, מיידי ברחתי ישר למישטרה, סיפרתי להם הכל. הם צילמו אותי, שלחו אותי לרופא וסידרו לי מקום לינה, כי פחדתי לשוב הביתה.

ניסים: כשראיתי אותה, נבהלתי. היא היתה נראית נורא.

ביום הרביעי עשו לה בדיקות, ואחר־כך הסתתרנו בכל מיני מקומות, שלא ימצאו אותנו.

המישטרה עצרה את אבא שלה, ואנחנו חיכינו ליום החמישי, לחתונה.

התחתנו צ'יק־צ'ק, ואנחנו רוצים לחיות בשקט. יפה רוצה להיות עקרת־בית וטוב לה איתי. אף פעם לא לחצתי עליה שנתחתן. שנינו החלטנו על כך.

עד כאן דיברי ניסים ויפה.

בינתיים עצרה מישטרת תל־אביב את האב. האח שאיים על שביט והדוד שכלא את יפה לא נעצרו ואל נחקרו.

כאשר הובא האב לפני שופטת־המעצרים תמר ג'ייקובס, מילאו בני־משפחה קרובים ורחוקים את האולם.

המישטרה דרשה את מעצרו של האב לישם השלמת החקירה והגשת כתב־אישום נגדו תוך כדי מעצרו על תקיפה וכליאה שלא כחוק.

עורך־דינו של ע'מי. משה רום, שטח לפני השופטת את הרגשת האב כאשר נודע לו, שלושה ימים לפני מועד החתונה, שבתו הצעירה עומדת להינישא לאדם המבוגר ממנה ב־20 שנה, ושהיה נשוי לבת אחותו של האב.

השופטת קיבלה את הצעת הפרקליט, שהאב לא ייעצר אלא יעבור להתגורר בדירת בן־דודו בטבריה עד לסיום חקירת המישטרה.

בבדיקה הרפואית שעשתה יפה ערב־החתונה הבחין הרופא בסימני חבלות בעין ימין ובזרועות ימין ושמאל. באף ובגב התחתון. סימני האלימות נראים בבירור על גופה של יפה.

ניסים ויפה מודאגים מאוד מהעתיד. „אני לא יודע מה יהיה. הם בטח ינסו לחטל אותי או את יפה. אם לא עכשיו — אז בעוד כמה חודשים. " אמר ניסים. „אבל אנחנו החלטנו שאנחנו לא נפרדים." סיכמה יפה.

במדינה

רפואה

שופטים עם לב פתוח

ארבעה שופטים תל־אביביים עברו ניתוח־לב־פתוח, ועוד שלושה מתלוננים על מיחושים בחזה.

זה נראה כאילו פרצה מגיפה בין שופטי בית־משפט השלום בתל־אביב. תוך שלושה חודשים עברו שלושה שופטים מבית־משפט זה ניתוח־לב־פתוח. עוד שלושה שופטים סובלים מתקלות בליבם, ויתכן שגם הם יזדקקו לניתוח.

מיכשול לבבי. בבית־משפט השלום בתל־אביב כ־40 שופטים. לפני כמה שנים עבר השופט אהרון כהן ניתוח־לב וחזר לעבודתו. מאז היתה רגיעה של שנים אחדות, ולפתע, לפני כשלושה חודשים, חש השופט עמיקם פיאלקוב בחזהו.

פיאלקוב הוא גבר חסון במיטב שנותיו. הוא ספורטאי ובעל רשיון טייס ומעולם לא היה חולה. אולם הרופא שבדק אותו איבחן תקלה בלב וקבע, כי עליו לעבור מייד ניתוח־לב.

עוד השופט פיאלקוב בבית־החולים, ושני שופטי־שלום אחרים, גם הם בשנות החמישים לחייהם, גילו כי הם זקוקים לניתוח־לב דחוף. השופט עזריאל־אליקים שפי עבר כבר את הניתוח ויצא לביתו לפני ימים ספורים, והשופט אפרים שליו נמצא בימים אלה בחדר־ההתאוששות אחרי הניתוח.

נשיא בית־משפט השלום, השופט יצחק רביבי, אשר תיכנן לעשות שינויים וליעל את בית־המישפט, נת־קל כבר בימים הראשונים לכהונתו כנשיא במיכשול הלבבי. הדבר שיבש כמובן את העבודה ואת תוכניותיו של הנשיא החדש.

ארבעה מנותחים מבין ארבעים שופטים הוא אחוז גבוה מאוד. מה עוד שיש עוד שלושה שופטים המתלוננים גם הם על מיחושי־לב. הדבר בולט במיוחד, מכיוון שביתר בתי־המישפט במדינה אין המצב דומה.

יש מסבירים זאת בלחץ הגדול על בית־משפט השלום בתל־אביב העמוס תיקים לעייפה, ואילו ליצנים אומרים, כי זה רק מוכיח שלשופטי־שלום יש לב.

דת

נייר קדוש

המועצה הדתית בתל־אביב מוציאה ביטאון ורוצה לפקח על גילגוליו גם אחרי הקריאה

על השער הירקרק של חוברת ושמה הליכות מופיעה בתוך מיסגרת האזהרה המפורשת (ראה תצלום): „להיזהר בקדושת החוברת — בהלי־כות מתפרסמים דיברי תורה. נא לשמור על קדושת החוברת. ולא לנהוג בה מנהגי ביזיון. לא להשתמש בנייר לצורכי אריזה וכדומה."

המועצה הדתית מוציאה את הלי־כות זו השנה ה־25. לרגל העובדה שעורכו של הביטאון התחלף, הוחלט לעשות שינויים ושיפורים בחוברת. מופיעים בה מאמרים של רבנים המ־קורבים לצלחת העמוקה של המועצה הדתית בתל־אביב, ידיעות על מכירת חמץ בפסח, ועיקר העיקרים: חלוקת מילגות.

בביטאון יש שלושה עמודים שעניינם בטקס חלוקת פירסי ההוקרה של המועצה הדתית לשנת תשמ"ג, ועוד ידיעות על חלוקת המילגות מקרן רבי יעקב לסלוי נ"י, ועל חלוקת המילגות מקרן אברהם העברי.

פטישיזם. עמוד שלם בחוברת מוקדש להתקפה חריפה על הפרופסור יעשיהו לייבוביץ, ולהגנה נלהבת על משה דיין.

למרות שבאו לקלל, יוצאים עורכי החוברת מברכים. המדפרף בביטאון המועצה הדתית מוצא בכל עמוד ועמוד שלה חיזוק לטענותיו של לייבוביץ. על הפטישיזם של היהדות האורתו־דוכסית.

מלבד הכריכה, שהיא מנייר כרומו. מודפס הביטאון על נייר־עיתון, וזו כנראה הסיבה לאזהרה החמורה שעל השער. מעניין למה מתכוונים עורכי הליכות במילה המסיימת של האזהרה „וכדומה".

מישפט

חסינות מפאסר

הוא קיבל חנינה בגלל מחלה־קשה. אך עתה הורשע שוב.

יעקב כהן, 36, הוא האדם היחיד במדינה המחוסן מאסר. גם לוא היה בבית־המישפט המחוזי, שהרשיע אותו השבוע בחטיפה ובתקיפה, רוצה לשלחו למאסר — היה זה בלתי ניתן לביצוע.

ב־1974 נידון כהן למאסר של 18 שנה על עבירה של שוד מזויין, אשר במהלכו נורו שוטרים. הוא ישב ארבע שנים בכלא ללא כל תקלה, אולם אז התמוטט לפתע בחצר בית־הסוהר ונשלח לבדיקה רפואית. התברר, כי הוא סובל מאי־ספיקה מוחלטת של שתי הכליות. והרופאים קבעו כי כדי להציל את חייו יהיה כהן צריך לעבור טיפול דיאליזה שלוש פעמים בשבוע. שש שעות בכל פעם.

„מעדיף למות!" מחלתו של כהן היתה קשה מאוד עבורו, אך היא היתה קשה לא פחות לשילטונות הכלא. שלוש פעמים בשבוע היה הכלא מעמיד רכב ושומרים לרשותו של האסיר. שנשלח לטיפול בבית־החולים אסף־הרופא. הם היו יושבים לידו שש שעות, ואז החזירוהו לכלא. הדבר היה ברור בהוצאה כספית ניכרת וביזבוז כוח־אדם ושעות עבודה.

שילטונות הכלא החליטו לפתור את הבעיה בצורה יסורית. הם קנו מכונת דיאליזה משוכללת, התקינו עבורה מקום באגף בית־החולים של הכלא, **והכשירו צוות־רפואי לתפעל את המכונה.**

בפעם הראשונה עבר כהן את

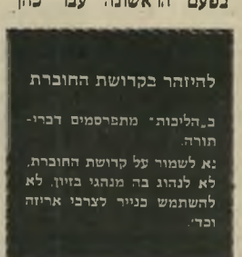

האזהרה בשער „הליכות" וכדומה

הטיפול בכלא. כאשר מטפל בו צוות־רפואי של בית־הסוהר ואחות שאותה הכיר מבית־החולים אסף־הרופא. אולם כאשר התבקש לעבור את הטיפול בשנית סירב כהן בכל תוקף. הוא אמר, כי הוא מעדיף למות מאשר לעבוך שוב דיאליזה בכלא.

שילטונות הכלא עמדו במצב מביך. הם קנו מכונה והכשירו צוות כדי להקל על מצוקת־האישפוז בבית־החולים אסף־הרופא ולשחרר כוח־אדם. מאידך מסרב האסיר להשתמש במכונה זו. יזורש לחזור לטיפול הקודם.

לשילטונות בית־הסוהר יש אומנם סמכות לכפות טיפול־רפואי על אסיר הזקוק לו, אולם אין זה דבר פשוט לגרור אסיר בכוח לעבור טיפול דיאליזה.

השילטונות נכנעו.

מישפחתו של כהן פנתה לעיתונות והחלה במאבק ציבורי עבורו. שחרורו של יהושע בן־ציון, בריוק באותה

שופט פיאלקוב
לארבעים שופטים –

שופט שלו
ארבעה ניתוחי־לב

התקופה, בגלל סיבה־רפואית, נת תנופה למאבקו של כהן.

סניגורו של כהן, עורך־הדין משו רום, ניהל בר־בבד מאבק מישפטי ופנו לוועדת־השיחרורים של שירות־בתי הסוהר. הוא ביקש לשחרר את כה בגלל חולניותו המתמדת.

בא־כוח המדינה התנגדה לשיחרו המוקדם. היא טענה, כי בהיותו בחוץ עלול כהן להוות סכנה לציבור הסניגור הבהיר לוועדה כי אדם הנזקי לטיפול בבית־חולים שלוש פעמים בשבוע, בכל פעם לשש שעות. לז יוכל לחזור לפשע — אפילו ירצה.

גזר־דין־מוות. הוועדה שקלו היטב את העניין וקבעה מחלתו מטיל נטל כבד על שירות־בתי־הסוהר טיפול בדיאליזה, דיאטה, והשגחו רפואית מתמדת כרוכים במעמס תקציבית ניכרת. לא קל לקבו במיקרה כזה את האיזון הנכון שבי החולניות המתמדת, המצדיקה שיחרו מוקדם, בין ההגנה על הציבו המכתיבה את המשך המאסר."

אחרי שיקולים אלה החליט הוועדה להמליץ לפני ועדת־החנינ על שיחרורו של כהן. עוד שלו הופחת כך, שהוא שוחרר באמצע 979 כמי שריצה שני־שלישים מעונשו.

השבוע הורשע יעקב כה בבית־המישפט המחוזי בתל־אבי באשמה של חטיפת אדם ותקיפה. הו היה מעורב בפרשה של גניבת עורו בתחנה־המרכזית בתל־אביב, שבה ה מעורבות שתי כנופיות שחטפו אנשי תקפו וסחטו באיומים. כהן אומנם ל היה העבריין העיקרי בפרשה, אך הו היה נוכח במכונית כאשר נחט המתלונן. בבית־המישפט נטען כי יש במכונית. מכיוון שהיה חלש אחו שיום קודם עבר דיאליזה.

היה ברור מראש כי יהיה פסקי־הד אשר יהיה — כהן לא יחזור לכל אחרי שב־1979 הוחלט כי אינו יכו לחיות שם. לא יהיה שופט שיעז לד אותו לחזור לכלא, ואולי יהיה זור על כך גזר־דין־מוות. כהן הורשע, אך ל נידון למאסר.

יתר כני החבורה נידונו ל־ חודש־מאסר כל אחד.